

Město, přátelství, káva

Film není jednoduchý na porozumění.

Film není pro každého diváka, který by se chtěl jenom zabavit či poučit, a nevychází se mu vstříc.

Na začátku a na konci je zmatek, nejistota, mírný strach. Uprostřed je největší prostor důvěrně známého klidu a spokojenosti.

Je to film o přátelství a problémech v komunikaci.

Jeho kompozice sugeruje základní fáze typického přátelského vztahu. Na začátku a na konci je nejistota a zmatek z toho, jak vnímat situaci rodícího se či umírajícího kamarádství, na konci pak vznikají záhady, z jakých neznámých příčin, jak a proč došlo ke konci, rozpadu vztahu, který se většinou lépe nevyjasní. Uprostřed je dobrá nálada, potěšení, bezpečí, radost a libé pocity.

V centru filmu stojí delší montážní sekvence, při níž má divák největší šanci naladit se na stejnou vlnu a vidět zde jádro vývoje, jako vždy, když jde o scénu tance, úsměvů, hudby, sledu příjemných scén, které jakoby existují chráněny mantinely žánru a přímočarostí.

Ve filmu jsou tři typy scén:

scény ulice jsou zpracovány pozorovatelskou distanční metodou - kamerou z dálky nebo v bližších, ale souvislých jednorázových záběrech, scény kanceláře jsou zachyceny modernisticky schizofrenním snímáním, které komplikuje orientaci a kompozičně není příliš motivováno akcí, scény z kaváren a ze setkání s kamarádkami se blíží žánru konverzační či tragikomické romance, zní tu hudba, jindy ticho, ale věci se zdají zřejmé.

Postavy:

Kluk

Úředník

Kamarádka č. I.

Nejbližší kamarádka

Kamarádka spisovatelka

další kamarádky

Délka: 20-30 minut.

1. Ulice

Kluk (blíže věkem nespecifikovaný, snad mezi 20 a 30 lety) jde ulicí, podél nějaké oprýskané zdi, ohlíží se a je nervózní a nejistý, jako by se trochu bál

Černý obraz

2. Kancelář

Záběr ruky, která vypisuje jakýsi formulář, je to stará ruka. Ticho. Záběr na kluka, který sedí zpřímá za stolem. Slyšíme hlas úředníka kanceláře, který mluví v tom smyslu: „Tak co byste si představoval... Můžete mi říct vaše předchozí zkušenosti? Předeshlá zaměstnání, schopnosti, zájmy, dovednosti, snad nějaké studium, je to na vás.“ Obraz neukáže tvář úředníka, sleduje pouze kluka, který mírně přikyvuje a chystá se odpovědět. V tom ho úředník zarazí a podává mu list s předpřipravenými kolonkami, což sledujeme v detailu směrem na stůl, jak se list dostává ze staré ruky k mladé, stihneme přečíst „Agentura pro snadné a rychlé zaměstnání“. Následuje ticho. Tušíme, že úředník vstal a odešel do kuchyňky ve vedlejší místnosti, snad si připravuje kávu, slyšíme téct vodu, zvuky nádobi, možná otevírání oken. Po celou dobu sledujeme nevýrazné kulisy scény – police a knihovnu, stěny, otevřené okno, z něhož vtéká do místnosti žluté světlo. Kamera neruší kluka ve vyplňování uchazečského dotazníku.

Kluk vychází ven ze dveří na chodbu, která je podobně nepřívětivá jako kancelář. Zpovzdálí zní rádio. Kluk zamíří na WC.

Záběr zepředu na kluka, jak opět sedí v kanceláři za stolem a poslouchá slova úředníka. Ten si už prohlídl jeho vyplněný dotazník. Možná některé řádky přeříkává polohlasem. „Takže... píšete, že si nejste jistý žádnými osobními schopnostmi, ničím, v čem byste vynikal, co byste uměl a znal lépe než cokoli jiného, to ostatní. No tedy, jak tomu mám rozumět? A vůbec nic vás jinak neláká? V jakém prostředí byste chtěl pracovat? Co se vám aspoň nepříčí? Vy vůbec nemáte představu?“ Kluk je introvertní a jen polohlasem rozpačitě přitakává. „Na nic jste ve svém dosavadním životě nebyl hrdý?“ Kluk říká: „Ne. Nevím.“ „Jste zvláštní,“ říká úředník. „A co veřejná práce, úřad, komerce, pohostinství - ne počkejte, s takovou stydlivou povahou by to bylo problematické...“ Kluk najednou vyhrkne, docela přiškrceným hlasem: „Jsem - kamarád...“, jako by chtěl zastavit úředníkův proud slov. Kamera se najednou začne oddělovat od statického frontálního pohledu na kluka, jak byla zacílená dosud, a hýbe se znovu po stěně, policích, směrem za oknem, světlem. Zatímco úředník a kluk hovoří ve smyslu: „Co říkáte?“ „No...“ „Říkal jste, že jste kamarád? Co tím myslíte? Že jako máte přátelskou povahu, že vás lidé, podle vašich slov, mají rádi?“ „Asi, možná, tak trochu.“ „Skutečně?“ „No... no.“ „Takže ano. Dobrá. Dobře tedy. To je pro mě zajímavé. Můžeme s tím pracovat. Dobře. Řekněte mi, raději u žen nebo mužů? Nebo abyste lépe rozuměl: kamarádíte se líp s muži nebo ženami?“ „Holky,

určitě." „Holky? A jen přátelství?" „No, ano." „Holky se s vámi kamarádí a vy s nimi? Nic dál?" „Ne, nevím..." „Počkejte, můžete mi říct, kolik tak asi kamarádek máte?" „Jako teď?" „Snad?" „Teď - to se mění." „A dřív?" „To... se mění." „Odpovídáte nejasně... Človče... Víte, co - máte chuť něco zkusit?"

Kluk vychází ze dveří, jako před chvílí, a míří na WC. Na chodbě znělo rádio.

Záběr na kluka v zrcadle, na WC, kde si oplachuje oči a osvěžuje hlavu kolem uší a na čele. Dívá se na sebe a na konci se trochu pousměje.

3. Kavárna

Kluk sedí u červeného stolku, prohrabuje si vlasy, pije kafe a čeká.

Je slyšet zvuk otevírajících se dveří, objeví se holka, docela chvátá, nepatrně se rozhlíží, ale v kavárně je celkem prázdná a tak zamíří jistě přímo ke klukovi.

„Dobrý den." Podávají si ruce. Kluk se zapomene zvednout. Holka si toho všimne, ale gestem rukou dá najevo, že se nic nestalo a přisedne si také.

„Vy jste...?" Kluk kýve hlavou, „Ano, jsem." „Dobrá. Vypadáte celkem solidně. Mladě. Kolik je vám let?" „Ne moc." „Vážně? Copak, nechcete o tom mluvit? Nemusíte, že. Myslím, že ne přímo že byste nesměl, ale není to nutné. Mám pravdu?" „Ano, myslím." „Dobrá... Víte co? Já nemám moc času dnes. Tak kdyžtak začneme. Pardón za ten učitelský tón, já to ale také podnikám v podstatě poprvé? Jste tu poprvé, že? Vyzkoušela jsem to už jednou, ale ten kluk byl divný. Možná jsem náročná. Objednám si kafe, ano? Snad vás nenudím, nebudete to mít se mnou lehké, případně. Cha."

Pousmání. Kluk mlčí. Napije se kafe. V tašce prsty krčí předpřipravené papíry, ale váhá, jestli je má teď vytáhnout.

„Musím mluvit o té zimě. Víte... Děsná zima tu je. Vám ne? Mně je. Opravdu hrozná. Co jsem se vrátila z toho Řecka, musím se sprchovat dvakrát denně, abych vůbec vyšla ven. Děsně vřelou. Přitom když už jsem venku někde na ulici, už je mi celkem fajn, ale vždycky na začátku je to úplná katastrofa. Tam jsem chodila čtyři měsíce málem jen v žabkách, a teď se vrátím, a po dvou týdnech je kosa, aby snad začalo sněžit a mrznout. Ten vítr. Tam byl občas taky vítr, ale to bylo jen dobře, protože Řecko je úplně dusné. A všechny ty děcka, to mi dost chybí teda. Asi nejvíc. Vy jste byl někdy dlouho pryč? V jiný zemi, kde všichni mluví anglicky a učíte se tu jejich francouzštinu, nebo řečtinu, nebo se bavíte s Polákama, kterým úplně rozumíte? Mně tu pak nic nebaví. Zima a... To je to druhé, co jsem vám potřebovala říct, ta nechuť tady na něčem být závislá, někdy je mi tu teď vše úplně jedno. Asi zas pojedou zpátky, jen ještě nevím, kdy to bude možné."

„Mně zima není. Nebo taky trochu, někdy."

„Byl jste někdy takhle pryč?"

Kluk vrtí hlavou, ale není to čitelné. Jako by se jen nechtěl přiznat. Strihem se dostáváme o kus dál. Venku opravdu není nijak hezky, právě dnes.

Holka se zeptá kluka, jak se vlastně jmenuje. „Já jsem tak začala hned valit, ale vy jste seděl tak zaražený, ale víte co, jsem nervóznější než vy. Vy mi to teda neřeknete? Mám hádat? Tomáš? Michal? Ondra?“

„Chcete, abych se jmenoval Ondra?“ „Co?“ „Jak chcete... Jak chcete, abych se jmenoval, jestli máte nějaké přání...?“ „Jo tak. Ne, já jsem si to nevyžadovala.“ „Aha.“ „Jo teď nevím, jak jsme to měli s tykáním, víte, mně to děsně štve. Ale záleží, jestli se nevidíme jenom jednou, to by pak bylo blbě samozřejmě, když bychom si byli dál vlastně cizí.“ „No vy chcete?“ „Co? Ale ano, samozřejmě! Nebojte! Jste mi docela sympatický, ale to vykání by asi mělo zmizet. A taky mi musíte někdy říct víc o sobě. Když už se vám mám svěřovat. Nejste snad robot. Nebo jo?“

Strih. „Příště vám asi řeknu tu tragédii, teď ještě ne asi, asi bych se trochu styděla. Ale myslím na to a doufám, že mi pomůžete. Holky říkají, že chlapi takovým věcem nemůžou rozumět, ale já na ně v tomto kašlu. A nebudu se přece někomu vypisovat. Proto mám vás!“

Strih. Už vycházejí z kavárny. Plácne ho přitom po pravém rameni. „Kámo!“ Usměje se. Kluk má dobrou náladu. „Já si zapálím, počkej.“ Kluk se dívá k zemi, pak kamarádku sleduje, jak si zapaluje. „Kde se chceš potkat příště? Já v tomto nebudu náročná, klidně navrhní, jen prosím, aby to bylo celkem brzy, já jsem ti neřekla důležité věci, ale nemůžu to v sobě držet dýl, to fakt nejde. Bavilo tě to?“ „Hm, jo.“ „Nesekneš s tím hned, ne? Jen bys měl trochu víc mluvit. Mně se líbí, že posloucháš, ale nemusím mluvit jenom já, to se fakt neboj. Jo?“ Je jakoby na odchodu. „Zima. Strašné. Kam jdeš, jdeš jinudy? Já musím jít. Tak čau!“ Usmívá se na kluka, ten na ni. Loučí se. Kluk se obrátí opačným směrem. Hned se ale vrátí, a jde za kamarádkou: „Počkej! Ty papíry...“ „Aha. Já husa. Ty potřebuješ ten podpis, že?“ „No...“ Kluk vyndává papíry z tašky. Kamarádka si listy opře o stěnu baráku. Něco na psaní. Kluk vyndává pero. „Dík. Ještě nějaké hodnocení, aha, tady, a tady. No dobrá, tedy. Za to, žes byl hodnej. A nezlobil. Ano: Nezlobil. Tak, sem. Inu - tady prosím.“ „Jo, díky moc!“ Scéna končí.

4. Kancelář

Záběr na podepsaný list, postarší ruce se ho dotýkají, obrací, divák nestihne nic přečíst, vidíme jen kolonky a známkování, a že něco doplňuje úředník docela nedbalým písmem. Kamera se opět odděluje od kluka a úředníka, pohybuje se po stěnách k policím, slyšíme jen zvuky směrem od stolu.

Záběr na úředníka, končící pod krkem. Vidíme jen košili a kravatu. Úředník říká něco v tom smyslu, že první schůzku chválí, že to tak obyčejně úplně nebývá, ale že vůbec všech případů bylo zatím málo. „Mám tady další zakázky teda, a možnost kontinuálního vedení vztahu s jednou vybranou, či nově seznámenými klientkami. Záleží vždy na vás. Ale osobně bych doporučoval zatím nespěchat, nechat vyzkoušet více vztahů zároveň a pak se třeba specializovat na určitý typ. V zásadě jde ale o to, že teď u vás ještě bude probíhat měsíční zkušební lhůta, po kterou nebudete vázán plnohodnotným pracovním poměrem se všemi právy a v rámci finančních tabulek, zároveň ale pro vás platí částečné úlevy v případě chyb a přestupků, se kterými se seznámíte potom. Čtete smlouvu, rozšíření přijde za ten měsíc tedy, čekejte poté analýzu hodnocení a zkušeností, při které se bude uvažovat o možnostech, kam postoupit dál a za jakými jinými kontakty, kdybyste měl zájem. To je teda vše, nyní, ode mě. Užívejte začátky. Nepřekračujte meze.“ V posledních slovech lze slyšet úsměv. Kamera se v daných momentech téměř vynořuje otevřeným oknem do světla venku. Slyšíme zvuky židle, v pozadí, loučení.

5. Ulice

Kluk jde ulicí, dívá se ale dopředu, a začíná znít hudba, jejíž slabší nálada už prosakovala do samého závěru scény v kanceláři.

6. Kavárny, parky, schůzky s kamarádkami - sekvence

Základ: The Beatles, od střední části „You Never Give Me Your Money“ z Abbey Road. Montáž záběrů, pohledů, úsměvů, hlasů, hovoru, kaváren, schůzek, různých typů kamarádek, i záběrů více rozmluveného kluka, statické, frontální obrazy gest, pití, pití panáků, někdy objetí a slz, klukovi pomoci, utěšování, legrace, nakupování, focení, vaření, jednou či dvakrát scény, při které je kluk při bližším, dobře zamýšleném doteku, pohlazení po ruce či po rameni, kamarádkou plácnut přes ruku a odstrčen, někdy mlácen, ve smíchu či vážně, někdy vyzvedávání v noci kdesi, kde se některé kamarádce něco stalo, někdo ji někde opil, nebo okradl, ke konci se objevuje častěji Nejbližší kamarádka, kamarádka, která je sympatická a kluk se na ni usmívá, záběry už jsou delší a jde z nich více slyšet, hudba utichá do pozadí a sekvence se přelamuje do scény, kdy spolu kluk a sympatická kamarádka ukončují jednu ze schůzek, scény jsou nasnímány v detailních záběrech na jejich tváře, venku, v parku.

„Nech si to ale pro sebe, jo?“

„Nechám. Neboj. To bych ani nemohl, tohle bych nedokázal ani říct.“

„Doufám. Bude to naše tajemství. Mezi nejlepšími kamarády. Jsi rád? Že jsme už takoví dobří kamarádi, že si můžeme navzájem svěřit své důvěrnosti?“

„Jsem moc rád.“

„Tak. A už mě nepronásleduj, chlape! Utíkej, zmiz!“

„Jojo!“

Otočí se. Volá na ni ještě: „Klááro, počkej!“

„Co?“

„Nic, mám rád to jméno, dobře se - volá! Chacha!“

„Tak to já ti můžu říkat třeba Vilééme! Nebo Jááro...!“

„Ale je podzim,“ řekne kluk tišeji. Zamávají si. Kluk si dá ruce do kapes bundy a odchází.

7. Kancelář

Záběry začínají pohybem opět ze stěn, od okna, jímž protéká slábnoucí světlo, a putuje přes police po okolí stolu, u něhož sedí úředník a kluk naproti sobě.

První záběr na úředníka zezadu, od temena, kdy vidíme v rámu i v pozadí kluka. Další záběry nikdy nezaberou úředníkovu tvář, jeho osobu vcelku: kompozice jsou vychýlené a vidíme jen různé části jeho hlavy, čelo, část kolem ucha, či bradu s ústy, i tak lze rozpoznat, že úředníková tvář není nijak zajímavá a má nějakou kosmetickou vadu. Úředník čte hodnocení jeho práce, analyzuje komentáře. Kluk poslouchá. Úředník klepe tužkou na papíry a ukazuje podmínky dalšího pracovního poměru. Přitom hovoří v tom smyslu, že nastává fáze trvalého vedení přátelství, je to skoro jako sňatek, kdy se kamarádi nesmí navzájem podvádět, neměl by se kamarádit s jinými holkami, s nimiž není v domluveném klientském poměru, nesmí mít vlastní vztah, neměl by mít ani milenku, neměl by se kontaktovat s jinými, aby neubližoval a nepošpiňoval primární profesionální vztahy. „Vše zůstane na rovině profesionální, nikoli osobní,“ předčítá úředník ze smlouvy, „neměli byste se mást a klamat, nemělo by mezi vámi být cokoli nevyjasněného, nevyřčeného, něco, co před dívkou tajíte, či co by si mohla vykládat jinak, než je z vaší strany zamýšleno. Je nepřipustné činit něco intuitivně, bez racionální rozvahy. Subjektivní emoce a přesahy se trestají.“

Kluk kýve, je ale také trochu zděšený.

„Teď dále k této části: Kamarádky vám svěřují často klíčové události ze svého soukromí. Vy nesmíte tato tajemství nijak zneužívat - nesmíte je vyzrazovat, přenášet dál, měl byste je v nejlepším případě ihned zapomenout, anebo o nich vědět jen v konkrétním přátelství, kdy si je vybavíte, očekává-li to kamarádka od vás. Dívky mohou a měli by si stěžovat, pokud se nechováte ideálně. Jednoduše: nesmíte překročit vytyčené mantinely, nesmíte se do žádné z nich zamilovat, ano? Takže na to si dát pozor. Dobrá tedy. Podepište se zde, že odpovědnost za tyto skutečnosti přijímáte, a jste si vědom regulí. Díky.“

Kluk se ptá, zatímco přijímá listinu do ruky a nezbývá mu než podepsat: „Kolik nás vlastně je?“ „Cože?“ „Takových, jako jsem já. Počet zaměstnanců, jestli tomu tak říkáte. Jak, omlouvám se, že se ptám teď, ale jak to celé vlastně vzniklo? Kdo tuto práci vymyslel? No... jaký má vlastně dejme tomu smysl? Pro vás, myslím.“

„Počkejte. V klidu. To vám nemůžu říct, patří to k regulím zaměstnání. Nepátřejte po tom, ano? Mohlo by se něco stát. Ve vlastním zájmu. Tedy: hlídejte si své, v dnešní době je něco podobného velmi cenné. Můj osobní pohled je takový, že ty dívky, které se nám - posléze vám - hlásí, pociťují živá setkání jako něco potřebného, co není úplně běžností, a co se musí chápat trochu obrazně. Na vás je, abyste byl pouze ten přítel, do něhož se - snad to tak chápete - „vypovídají“. Copak, chtěl byste být robot? Máme vás všechny nahradit roboty? Ty dívky od vás nic jiného neočekávají. Neklamte je tedy. No dobrá, omluvte, že vám to osvětluji tak výmluvně, ale to vy jste se ptal. Už jste to podepsal? Dobrá. Víte, my po vás nechceme, abyste byl kus hmoty a kůže, tvrdého železa, nějakou zpovědnicí. V lidském mechanismu si ale nesmíte zahrávat. Ty holky si budou stěžovat, to mi věřte. Nevím, do jaké míry vás toto vůbec ještě zajímá. No dobrá. Asi

raději běžte. Hm. Co že to máte teď? Tu spisovatelku? Nebo věčnou studentku?"

„Spisovatelka je až pak.“

„Dobře. Dodržujte plán. Prosím...“

Záběr na otevírání dveří zblízka. Pak na kliku od WC. Pak na kliku ven z WC.

8. Ulice

Záběr na zem, za chůze. Kluk se dívá do země, nohy jdou.

9. Schůzka, park

Už ho zdraví náhle kamarádka z poslední schůzky. Ta sympatická. Nejbližší kamarádka se usmívá a ptá, co, kam by chtěl jít. Kluk říká, že to přece záleží na ní. Mluví tiše, zpočátku poněkud viditelně zaraženě. Postupně opět lépe ožívá, jako na konci minulé společné schůzky.

„Tak co? Park, kopec?“ Kluk odevzdaně nabízí možnosti a vede kamarádku daným směrem.

„No, třeba. Co je s tebou? Jestli chceš do kavárny, že je ti třeba zima - je ti zima? Ne. Jak chceš. Ale já do kavárny nejdu. Teď jsem tam fakt pořád, pořád káva, stolky, židličky. No co, mám to ráda vlastně. Hele, mluv. Prosím. V parku bude asi mokro, nemyslíš? Kam se to díváš?“

„No, promiň.“

„Na mě.“

„Jo. Nejde to. Nebo tedy...“

„Co ti je? Máš teď schůzku, tak se snaž. Chceš jít jinam?“

„Můžu ti něco říct?“

„Ne, nemůžeš.“

„Jak to?“

„To nejde. To mě nemá co zajímat. To sis měl rozmyslet, myslím, sis to měl vyřešit sám.“

„Hm. Nojo.“

„Nech toho a radši poslouchej. Kámo! Jááaro! Ne? V kavárně byl jeden chlap, fakt děsně smrděl. Tak sem ho vymetla přes práh. Ne! V práci je docela psina. A tys ještě nepřišel. To bys vlastně možná nemohl, teda... Nevím. Kámo, s tebou je nějaké trápení. Snaž se.“

„Snažím.“

„To ne, teda.“

„Nejde to. Já jsem chtěl něco říct...“

„Nekoukej pořád stranou. Půjdeme sem do parku, nebo na to kašleš? Já na to takhle nemám nervy. Kámo, Ne-Kámo. Víš, co můžu, ne?“

„Cože?“

Chvilí jdou, kluk se dívá především k zemi. Kamarádka zpomaluje.

„Víš, co jsem ti chtěla říct? Že možná zažádám o ukončení. Už jsem nad tím přemýšlela, že už to teď tolik nepotřebuju a asi chci být zase víc sama. Cítím se teď dobře, víš? A díky. Ale fakt zažádám.“

„Kláro...?“ říká kluk a tak, jak stojí s rukama v kapsách bundy, tak zastaví a zůstane na místě.

„Járo. Není ti to líto? Ale asi by to už nemělo větší význam. Já už ti takhle nemám moc co říct. To si jako nevyčítej. Můžeme pokračovat, jo, můžeme, ale už by z toho prostě víc nebylo. Já bych se tě pak začala asi bát, třeba. A to teď fakt nepotřebuju. Aby ses do mě ještě nezamiloval, co?“ Zasměje se a chce pokračovat v chůzi. „To fakt teďka nepotřebuju. Aby mě někdo chtěl objímat. Na to fakt teda nečekám.“

Střih.

10. Kavárna

„Ten editor mi řekl, že tohle v žádném případě nemůže přijmout, ať si vyjasním formu a nepřepřelnuju to nejistotami. Otazníkama prý. To je jasně vidět, že nad tím teda vůbec neuvažoval. Jak prý ten závěr rozluštil, tak shledal celou látku „veskrze povrchní“. Prý se nic nedozvídá a je vidět, že mi „limit dvaceti až třiceti stran nesvědčil“. Takhle nějak to vypsál. Já když jsem to četla, ten mail, tak jsem to měla chuť vymazat, já mu takhle nebudu odpovídat, když si chce všechno řídit po svém. Já mu to takhle budu přizpůsobovat na nějaké škatulky, že? Mně jako připadá, že to by mu mohli plnit tyhle náplně nějaké domestikované slepice bez osobního pohledu.“

Pohled do hrnku cappuccina, shora do tající pěny zasypané skořicí drobně rýpe lžička v ruce kluka, který sedí za stolkem s hlavou svěšenou dolů. A skoro neposlouchá, co mu svěřuje Kamarádka spisovatelka. S nepříjemným hlasem. Nadává, mluví, bez ustání.

„Co říkáš? To je tupost, co? Já se jim asi tak budu přizpůsobovat. Teda nevím, jak si to tam představují, ale když už mi má někdo dát zakázku, tak snad trochu respektu, ne? To snad ještě nebylo. Kolik času mi to bere, kolik? Co říkáš? Uf, mě to fakt strašně rozladilo. Celou noc jsem nechtěla spat. Co? Ty jo, nekoukej pořád, kam to koukáš.“ Spisovatelka se napije svého grogu. „Ty seš taky na nic. Tak co říkáš?“

Kluk se ohradí: „Ježiši, nechceš toho nechat na chvíli? Co?“

„No dovol?“

Kluk raději zase mlčí.

„Ti tady říkám o té odpovědi, poslouchals to vůbec? To ti jako přijde normální? Celou dobu tady mluvím, a ty jako nereaguješ? Dej si laskavě pozor.“

„A co mám říct teda?“

„Svůj názor.“

Kluk váhá. „Možná bys měla trochu vnímat jejich požadavky, on asi nebude úplně blbej. Já o tom teda tolik nevím, ale stejně ti nic nebrání si se svou verzí dělat, co chceš, cokoli jiného. Nebo to se nesmí?“

„Ale to má být do toho souboru.“

„A co s tím?“

„Hele, přestaň. To nemyslíš vážně. To, co on napsal v tom mailu, vůbec celý přístup je zmanipulovaný. To není o tom, jestli si myslíš, jestli na tom lpím, mít publikovanej nějaký blbej text u nich, nebo ne. Já jsem spisovatelka a mám nějaký názor speciálně na formu a vůbec na systém, jakým to chci vyprávět, tak snad jako editor - zvlášť když byl jasně vyjádřen zájem - budu mít snad nějaký respekt, ne? Tak mi pomoz.“

„Co já o tom vím.“

„To je skvělý. Tak budeš utíkat od diskuse, mlčet, jasně, skvělý. Víš co? Mě to celkem překvapuje. Nechápu vůbec, jak si to můžeš dovolit, takhle jednat. Víš co? To je skvělý. To je skvělý.“

Kluk si postupně lehá na stolek. Ironicky se směje. A trochu zoufale. Je jasně patrné, že tato nucená schůzka se mu rozpadá pod rukama. Najednou zahlédne za oknem na ulici kamarádku z předchozí schůzky. Nečeká. Zvedá se, drcne do hrnku, který se trochu vylije, spisovatelka z druhé strany stolku se s podivem na něj obrací, a kluk prchá ven.

11. Setkání, ulice

Po střihu vidíme kluka blízko stojícího před svou Nejbližší kamarádkou.

„Musel jsem myslet na to... Říkalas, že to ukončíš? Vážně?“

„Járo, asi jo.“

„Myslíš? Počkej. Nechoď pryč. Proč jsem asi tak vyběhl. To si musíme vyjasnit, nebo mi pak přijde list se seznamy schůzek, a ty tam nebudeš. Já nevím, jak to jde rychle, ale my si tohle postupně vyjasníme, uvidíš, příště už budu lepší, já - určitě. Já se ti omlouvám. Uvidíš.“

„Járo, žádná další schůzka už nebude. My už se nevidíme.“

„Proč?“

„Járo, to není důležité. Nechej mě. Vůbec se nemáme takhle ani potkat, a ty to víš. Nemáš se ke mně znát, když nejsme na schůzce, pokazils to. Nemůžu nic dělat.“

Detailní pohledy na její ruce, tvář, kluk ji chce obejmout. „Nemůžeš. Nesmíš!“ Kamarádka se vymaní a nezbyvá jí, než to rovnou vzdát a hledá papíry a tužku. „Já jsem to nechtěla.“ „Já taky ne.“ „Ale už jsi to vyřešil sám za sebe. Musím, musím to nahlásit. Máš, cos chtěl. Nebo nechtěl. Co ti mám - poděkovat?“ „A já sobě?“ „Proč se chováš tak impulzivně teda? Já za to nemůžu.“ „Já bych ti to všechno vysvětlil. Kdo jiný by mě měl poslouchat?“ „Nemůžeš.“ Kamarádka skládá papíry. „Je to jediná možnost. Nevím, co se s tebou stane. Teď už to ale není na mně. Všechno zapomeň. Prosím.“ Dlouhý záběr na její tvář, než se kamarádka obrátí. Řekne potichu: „Snaž se.“ A mizí v záběru, do jiných stínů v pohybujiícím se rámu obrazu.

12. Kavárna

Kluk jde ke stolku, kde čeká spisovatelka a ukazuje listinu, kterou právě podepsala. „Následky myslím znáš, ne?“ „Dobře. To je jedno.“ Kluk si jen bere své věci. Přitom se ještě na spisovatelku obrátí: „Nemáš nějaké papíry?“ Spisovatelka se trochu ušklíbne, ale zabrousí do nějaké své složky a vytrhne mu list, dva.

Kluk si sedne. „A tužku?“

„Nech si ji do konce světa,“ říká spisovatelka mimo obraz, když mu ji podává.

Kluk se radši zvedá, ohlíží se, nakonec vyjde ven, má jen své věci a papíry, míří směrem k parku, skoro jako by běžel.

13. Park

Dosedá na lavičku, ihned se sklání k papíru, pokládá jej na koleno, pak na plochu lavice, na opěradlo, a píše, překotně, rychle, špatnou tužkou a nezáleží mu na čitelnosti, scéna připomíná zoufalý akt výpovědi jako někomu na rameni v objetí, kluk pláče tužkou do dvou listů papíru a nakonec začne stránky trhat, všemožně mačkat, tužka zůstává ležet na lavici a padá do trávy, a papíry končí v kapse klukovy bundy.

14. Ulice

Kluk jde ulicí, dívá se na různé strany, jako by hledal správný dům.

K jednomu se přiblíží. Chce vejít dovnitř. Vstup je nepřístupný. Vše vidíme zpozzdálí, nebo v bližších jednorázových záběrech. Náhle někdo otevře dveře, které kluk zachytí a vejde.

15. Dům

Kluk kráčí po schodech, působí tak, že jde najisto. Není tu poprvé. Dojde do mezipatra. Rozhlíží se. Není najednou, kam jít. Kluk se dívá zpět, vrací se, hledá další pokračování chodby, schody dál už nevedou. Kluk nahmatá v bundě papíry, snaží se je vytáhnout. Kus mu upadne na zem.

16. Ulice

Kluk jde ulicí, trochu se ohlíží, jde podél nějaké oprýskané zdi a vypadá nervózně a nejistě, jako by se trochu bál.